

nedsat Udvalg angaaende Straffeloven, og af dette Udvalg var det ærede Medlem, som nu er Ordfører for Høire, Medlem. Der var ogsaa Tale om staaende Arrest, Bøie og Lamp. Lad os nu høre, hvad det ærede Medlem dengang siger om sine nu anbefalede Straffe. Det ærede Medlem er indbefattet i Udvalgets Flertal, og dette siger, at „alle disse Straffe have noget saa nedværdigende og den naturlige Væresfølelse Krænkende ved sig, at de ikke let bør taales i et frit og høifindet Folks Straffelovbøger. Naar det til Sigtte for dem ansøres, at de ere nødvendige til at opretholde Disciplinen og Krigsmagten i Hæren, da kunne vi saa meget mindre anerkjende en sliig Bevisførelse, som de efterhaanden ses at forsvinde hos de fleste med os jevnbyrdige civiliserede Folketærd, hvad neppe vilde være Tilfældet, hvis en saadan Nødvendighed i Virkeligheden var tilstede. Flertallet skal saaledes særlig henlede Opmærksomheden paa, at saavel Norge som Sverrig i Løbet af de sidste fem Aar have faaet nye militære Straffelove, omfattende, ligesom hos os foreslaaet, baade Hør og Flaade; men i ingen af disse Lovgivninger kjendes længere nogen af de tre oftommeldte Straffearter saa lidt som egentlige Legemsstraffe“. Det siger det ærede Medlem Side 1148 i Rigsdagstidende for 1871—72, Tillæg B. Endvidere hedder det: „og ligesaa lidt som Disciplinen i disse to Lande vides at have lidt noget Staar ved, at man har opgivet de til Raabighed staaende haardere Straffemidler, der i Norge endog vare aldeles identiske med vore, ligesaa lidt har man kunnet tænke sig, at den danske Befolkning skulde være vanskeligere at disciplinere eller trange til strengere Straffearter for at holdes i Ase end begge dens Broderfolk. Forøvrigt have baade Schweiz og Frankrig foruden flere andre Stater friggjort sig for alle hine legemlige Straffe, der have henstaaet i deres Lovgivninger som Overleveringer dels fra ældre raaere Retsanskuelser, dels fra Tider, da Krigsmagten i det Væsentlige var sammensat af hvervede Tropper.“ Det ærede Medlem har underskrevet dette, og en saa anset Jurist som C. B. Nyholm har været Ordfører for og deltaget i disse Udtalelser. (Vojzen: Nei!). So, han var belagtig i disse Udtalelser; thi han erklærer udtrykkelig næste Spalte, at, uagtet han er enig i disse Udtalelser, saa vil han dog overfor Krigsministeren gjøre de og de Indrømmelser. Han gif altsaa sammen med Udvalgets Flertal med Hensyn til de Udtalelser, som jeg her har nævnt. Og i Aaret 1876—77, som det ærede Medlem henviser til, endog saaledes, at han siger, at han ikke kan forstaa Mindretallets Forslag om at optage en ny § 26, siger det ærede Medlem netop, at Preussen har fulgt de andre civiliserede Landes Exempel, idet Preussen i 1872 har afstøffet den Straf, som det ærede Medlem her vil have os til at stemme for. (Vojzen: Det er en Misfor-

staaelse!) Naa, ogsaa det er en Misforstaaelse, det er vanskelige Folk at gjøre tilpas. Krigsminister Haffner omtaler netop, at denne Straf er afstøffet i Preussen, og at derfor har han ogsaa foreslaaet den afstøffet, ligesom man ogsaa i Betænkningen paaberaaber sig den keiserlig tydske Lov. Vi komme altsaa til at staa alene med denne Straf, ikke blot blandt Nordens Stater, men ogsaa blandt en Række andre civiliserede Stater, thi ogsaa i Preussen bruges denne Straf kun som et Nødmiddel under Feltforhold. Det ærede Medlem har fuldstændig Uret, naar han sagde, at Minister Haffner i 1876—77 foreslog Bindestraffen som en ordinær Straf. Han vilde hverken have staaende Arrest, Arrest i Bøien eller Lamp, men han sagde, at kun i saadanne Tilfælde, hvor Arreststraffen ikke kunde egekveres, maatte man benytte disse Straffe som Nødmiddel. Der var kun forstjellig Mening om, i hvilke Tilfælde disse Nødmidler skulde anvendes, og med Hensyn dertil var det, at Flertallet sagde, at i Fredstid behøvede man ikke at anvende dem, thi saa havde man jo Arresthuse. Den daværende Ministers Forslag hvilede altsaa paa, at disse Straffe skulde afstøffes, og det ærede Medlem gif med til at erkjende, at man havde Ret til at anvende dem som Nødmidler i de Undtagelsestilfælde, som Mindretallet nu har foreslaaet, nemlig under Feltforhold og ombord paa Skibe, hvor Arrestere ikke kunde staves tilveie. Dette forstod det ærede Medlem meget godt i 1876—77; men nu, 4 Aar efter, forstaaer han ikke sit eget Forslag mere. Jeg takker den høitærede Formand, fordi han har tilladt mig paany at betegne det ærede Medlems Stilling til Bøiestrafen i det af ham saa gjerne paaberaabte Aar 1871—72. Vi maa jo være gaade stærkt tilbage, siden det nu skal være mere tidsvarende at indføre saadanne Straffe, end det var dengang. Dengang sagde man, at det var Overleveringer fra ældre og mere raa Retsanskuelser samt fra Tider, da vor Krigsmagt var sammensat af hvervede Tropper.

Efter denne Forhandlings Natur og Forberedelse kan man vel ikke nære nogen Forventning om, at Folkethinget skulde kunne finde sig paa Vedtagelsen af denne Lov; men jeg for mit Vedkommende skal erklære, at, da Loven ikke kan faae den Stikkelse, som Mindretallet foreslaar, saa stemmer jeg imod den. Men, hvad har det ærede Medlem nu uddrettet for os med Hensyn til denne Lov? Ja, hvis han har Sikkerhed for at faae Loven vedtagen — og efter, hvad man hører gennem Pressen, ialtsald fra en æret Landsdødsmand, kan dette jo anses for afgjort —, saa har han jo den utvivlsomme Fortjeneste, at, hvad Høire hidtil ikke har kunnet faae sat igjennem, nemlig at faae Rigsdagens Segl paa Straffe, som Venstre stadig har betegnet med de af mig ansførte Navne, det har det ærede Medlem faaet Rigsdagen til at gaa ind paa i 1881. Men hvis Landsdødsmand nu f. Ex.